

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2010. év június hó 8. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A jelentős kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Nyíregyházi Városi Bíróság 38.B.564/2006/47. számú, illetőleg a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.Bf.156/2009/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Nyíregyházi Városi Bíróság a 2008. november 6. napján kihirdetett 38.B.564/2006/47. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta 11 rendbeli csalás büntettségében /Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont/, 2 rendbeli csalás büntettségében /Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont/, 2 rendbeli sikkasztás büntettségében /Btk. 317.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont/ és 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségében /Btk. 276.§/. Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság a 2008. október 28-án hozott ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a terhelt 14. tényállási pontba foglalt cselekményét sikkasztás

büntettének /Btk. 317.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont/ minősítette. Egyebekben - a bűnügyi költség pontosítása mellett - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az elsőfokú ítéletben megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített, helyesbített tényállás lényege a következő.

1./ Az LGSZ. Kft.-t összesen 10.000.000 forint törzstőkével az 1995. május 25. napján megkötött társasági szerződéssel alapította meg az L. Rt., M. M. és V. V. A terhelte a kft. ügyvezetője volt. Az L. Kft. 1995. június 18-án vásárolta meg a d-i ingatlant, ahová 1996. február 5. napjától a kft. a székhelyét is áthelyezte. A Mitsubishi márkájú gépkocsi magyarországi kereskedelmét a bécsi székhelyű D. AG irányította és szervezte. Az L. Kft. megalapítását megelőzően a Mitsubishi márka képviselőjeként eljáró kft. eladósodott és felszámolás alá került. Az L. Kft.-t alapítói azért hozták létre, hogy a megszűnt kft. után D-ben a Mitsubishi gépjárművek márkakereskedése legyen. A D. AG arra figyelemmel biztosította a márkakereskedői jogot az L. Kft.-nek, hogy az vállalja át a felszámolás során megszűnt kft. tartozását. Mivel az L. Kft.-nek a tartozás megfizetésére pénzeszköze nem volt, a kft. tagja, M.M. és V. V. 2005 júniusában tagi kölcsönt nyújtottak az L. Kft.-nek. A kft. 1995-ben kezdte meg működését. A kft. a megkezdés évében veszteséges volt. 1996-ban nőtt az értékesítési árbevétele, a társaság az 1996-os üzleti évet csekély, 67.000 forint nyereséggel zárta.

Az alapítást követően az L. Kft.-től megrendelt Mitsubishi márkájú gépkocsik vételárának sorsa, azok befizetése és a D. AG-hez történő utalása ellenőrizhető volt. Az 1997-1998. években azonban a társaság működésének befejezéséig a sértettektől átvett pénzek sorsát követni már nem lehetett, azok nem kerültek a D. AG-hez átutalásra.

1997-ben nőtt a vevők tartozása és a raktárkészlet, a kft. bankszámláin jelentéktelen pénzüsszegek voltak. Állandósult az állóalap és forgóalap-hiány, mivel a tagok a tagi kölcsönt is visszakövetelték. Ezzel a kft. működése ellehetetlenült.

1997. évben az L. Kft. nyolc olyan gépkocsi árával nem számolt el, amelyeket már értékesítettek, ezért a D. AG 1997. június 29. napjával az ún. nyitvaszállítás lehetőségét megvonta. Ez azt jelentette, hogy ettől az időponttól kezdődően a kft.-nek nem volt a megrendelt gépkocsi átvételétől számított 90 napja arra, hogy az átvett gépkocsit a D. AG-nak kifizesse, hanem a D. AG-től csupán akkor kaphat gépkocsit, ha a leszállítás előtt a gépjármű vételárát teljes egészében megfizeti. Az L. Kft. ekkorra saját tőkéjét, illetve vagyonát gyakorlatilag teljes egészében elvesztette, jelentős tartozása halmozódott fel a D. AG (gépjármű-vételár,

illetve alkatrész), a D. H. Kft. és a D. B. Kft. felé. A külső pénzügyi befektetésben reálisan nem bízhatott, mivel tartozása 2005. évi 25.000.000 forintról, mintegy 120.000.000 forintra emelkedett. A kft. csődhelyzetben volt, ennek ellenére a terhelt a kft.-t tovább működtette, csupán 1998. július 6-án jelentette be végelszámolását.

A D. AG észlelve az L. Kft. nehéz pénzügyi helyzetét, úgy próbált segíteni, hogy a kft. használt gépkocsijainak beszámítását is elfogadta a tartozásába, de ez is elégtelennek bizonyult. A kft. működése ekkor már ellehetetlenült, a tagi kölcsön kivonása miatt. A tagi kölcsön visszafizetése érdekében a kft. a székhelye szerinti ingatlan értékesítését határozta el. Az ingatlant végül az elővásárlási jogával élő C. P. Kft. vásárolta meg 12.350.000 forintos vételárért. A vételárat V. V. vette át, amit beszámított a társaság felé fennálló követelésébe, erről a terheltet levélben tájékoztatta.

2./ A D. É. és K. Kft. 1997 decemberében új Mitsubishi Pajero gépkocsit akart vásárolni. A D. Kft. képviselője, M. I. és a terhelt 1997. december 23-án adásvételi szerződést kötött, amely szerződés alapján az L. Kft. vállalta, hogy a megrendelt gépkocsit bruttó 4.892.500 forint vételárért 1998. január 20. napjáig leszállítja. A D. Kft. 800.000 forint előleget adott. Majd december 30-án a teljes 4.892.500 forint vételárat átutalással megfizette. Mivel a D. AG a nyitvaszállítás kedvezményét megvonta, az L. Kft. csupán akkor szállíthatott a D. Kft.-nek gépjárművet, ha a leszállítás és az átvétel előtt a vételárat teljes egészében kiegyenlíti. A vételárat a terhelt a D. AG felé nem utalta át, azzal sajátjaként rendelkezett, így lehetősége sem volt az adásvételi szerződés szerinti gépjármű leszállítására, teljesítési szándéka, illetve az L. Kft. lehetőségei tekintetében a D. Kft. képviselőjét tévedésbe ejtette. A terhelt határidőben a gépkocsit leszállítani nem tudta, ennek ellenére azzal hitegette a megrendelőt, hogy az rövid határidőn belül megtörténik. A terhelt 1998 januárjában az előlegként befizetett 800.000 forintot visszafizette, az okozott kár, 4.892.500. forint nem térült meg.

3./ 1998. február 3-án T. M. sértett adásvételi szerződést kötött a terhelt által képviselt kft.-vel egy Mitsubishi Carisma típusú gépkocsi leszállítására, 3.259.000 forint ellenértékért. A gépkocsit négy héten belül kellett volna leszállítani. A sértett 500.000 forint előleget adott át a terheltnek. A terhelt azonban a gépkocsi ellenértékét a D. AG-nek nem utalta át, ezért a sértett részére a gépkocsi átadására reális esélye sem volt, ennek az előleg átvételekor is tudatában volt. A terhelt a szállítási határidő letelte után biztosította a sértettet, hogy a megrendelt gépkocsit leszállítja, ez azonban szándékában nem állt, és erre reális lehetősége sem volt. A terhelt az előlegből 100.000 forintot

1998. június 5. napján visszaadott a sértettnek, a meg nem térült kár 400.000 forint.

4./ A Kovács 97' Kft. képviselője, K. M. 1997 novemberében pénzügyi lízingszerződést kötött a Volksbank Lízing Kft.-vel. A szerződés alapján az L. Kft. 7.062.500 forint ellenértékért szállít a K. 97' Kft.-nek egy Mitsubishi Pajero típusú személygépkocsit, amit a lízing kft. a K. 97' Kft.-nek lízingbe adja, a K. 97' Kft. pedig a gépkocsi ellenértékét részben lízingszerződéssel, részben használt-gépkocsi beszámítással rendezi. A lízingszerződés megkötését jóval megelőzően 3.600.000 forint értékben a K. 97' Kft. átadta az L. Kft.-nek a K. 97' Kft. tulajdonában álló, Mitsubishi Pajero típusú használt gépkocsit beszámításképpen. A terhelt 1997. november 24-én a márkakereskedésben megjelenő sértettel - aki szemüveggel pillanatnyilag nem rendelkezett - olyan tartalmú átvételi jegyzőkönyvet íratott alá, amely szerint K. M. , mint a megrendelő képviselője „jogerősen igazolja”, hogy a lízingtárgyat a Volksbank Lízing Kft. nevében működőképes állapotban átvette és visszavonhatatlanul utasította a lízingbe adó kft.-t, hogy a szállító L. Kft.-nek a lízingtárgy teljes vételárát fizesse ki. Ezen okirat aláírására úgy került sor, hogy K. M. annak tartamát nem ismerte, megbízott a terheltben, amikor az átvételi jegyzőkönyvet annak ellenére aláírta, hogy gépkocsit valójában nem kapott. A terhelt az így megszerzett átvételi jegyzőkönyvet megküldte a Volksbank Lízing Kft.-nek, aki 2007. december 2-án 3.462.500 forint összeget átutalt az L. Kft.-nek, holott erre a lízingtárgy átvétele után kerülhetett volna sor. A terhelt a Volksbank Lízing Kft.-t valótlan tartalmú átvételi jegyzőkönyvvel tévedésbe ejtette és ezzel a banknak 3.462.500 forint kárt okozott.

A terhelt a megrendelt gépkocsit nem fizette ki a D. AG felé, így nem is szállíthatta le a K. 97' Kft.-nek. A terhelt a gépkocsi-jogügylet részleteinek megtárgyalásakor, illetve a használt gépkocsi előlegkénti átvételekor szándékosan tévesztette meg teljesítési lehetőségei, illetve szándéka felől a K. 97' Kft. sértettet. K. M. sértett panasza alapján a D. AG a sértettet hozzájuttatta egy ugyanolyan típusú gépkocsihoz, így a sértettnek okozott kár legnagyobb részben megtérült.

5./ 1997. december 29-én a V. F. Kft. és a terhelt által képviselt L. Kft. között adásvételi szerződés jött létre, amely alapján az L. Kft. egy Mitsubishi gépkocsit szállít a megrendelőnek 5.400.000 forint értékben. A V. Kft. a vételárát részben egyenlítette ki úgy, hogy 1998. elején átadta a tulajdonában álló Mitsubishi típusú tehergépkocsiját 3.125.000 forint értékben a terhelt részére. A terhelt a gépjárművet megrendelte ugyan, de annak ellenértékét nem fizetett ki a D. AG-nek, így a szerződésben vállalt kötelezettségeinek eleget tenni nem tudott. Azzal a szándékkal vette át a beszámított kisteher-gépkocsit, hogy ezáltal jogtalan

haszonhoz jusszon. A terhelt a beszámított gépkocsit T. Cs. hajdúszoboszlói lakosnak értékesítette. A megrendelt gépjárművet később sem szállította le. A sértettnek okozott 3.125.000 forint kár nem térült meg.

6./ 1997 novemberében a T. Kft. egy Mitsubishi típusú tehergépkocsit kívánt beszerezni. November 20. napján adásvételi szerződést kötött a T. Kft. ügyvezetője az L. Kft.-vel. A szerződés alapján az L. Kft. vállalta, hogy december 20. napjáig leszállítja a T. Kft.-nek a megrendelt tehergépkocsit, 6.100.000 forint + áfa vételárért. A T. Kft. a vételárat akként kívánta rendezni, hogy a használt állapotú Mitsubishi tehergépkocsiját 2.750.000 forint értékben beszámítja, és 1.180.000 forintot fizet meg az L. Kft.-nek átutalással. A fennmaradó vételár-részt a Volksbank Lízing Kft. közreműködésével pénzügyi lízing keretében kívánta rendezni. 1997. december 3-án pénzügyi lízingszerződés jött létre a T. Kft., valamint a Volksbank Lízing Kft., mint lízingbe adó és a Lanmobil Kft., mint szállító között. A szerződéskötéskor a terheltnek nem volt lehetősége a gépkocsi leszállítására, tévedésbe ejtette a T. Kft.-t teljesítési szándéka és lehetősége tekintetében. A D. AG-tól megrendelt tehergépkocsit nem fizette ki, és azt leszállítani nem tudta.

A terhelt 1998. február 17. napján 1.180.000 forintot, 1998. március 3-án 500.000 forintot juttatott a T. Kft.-nek. A meg nem térült kár 2.250.000 forint. A sértett által átadott használt gépkocsi a V-i CSH Kft. tulajdonába került.

7./ 1997. december 3-án a H. Zs. által képviselt M. G. Sz. kötött adásvételi szerződést a terhelt által képviselt L. Kft.-vel. A szerződés alapján a terhelt vállalta, hogy két héten belül leszállít a megrendelőnek 4.750.000 forint vételárért egy Mitsubishi típusú gépkocsit. A megrendelt gépkocsi vételárának kiegyenlítése úgy történt, hogy a sértetti képviselő a vételárba beszámította a szövetkezet tulajdonában lévő BMW típusú személygépkocsit 2.650.000 forint értékben és a szerződéskötés napján 2.100.000 forint vételár-részt utalt át az L. Kft.-nek. A terhelt teljesítési szándéka és lehetősége tekintetében tévedésbe ejtette a sértetti képviselőt. A terhelt a beszámított gépkocsi árát és a 2.100.000 forintot nem a megrendelt gépkocsi vételárának előzetes kiegyenlítésére fordította. A megrendelt gépkocsi leszállítása nem volt szándékában, a BMW gépkocsit 2.800.000 forint összegben a D. A. H. Kft.-nek adta át, csökkentendő az L. Kft.-nek a D. AG felé fennálló tartozását. Az M. G. Sz. sértett 4.750.000 forint kára nem térült meg.

8./ A terhelt 1996. december 19-én szállítóként adásvételi szerződéssel eladta az A. Kft.-nek egy Mitsubishi Pajero típusú gépkocsit. Majd ugyanezen a napon az L. Rt. nevében

lízingszerződéssel ugyanezt a gépkocsit lízingbe vette az A. Kft.-től. A terhelt 1997. április 9. napján bérleti szerződéssel ugyanezt a gépkocsit bérbe adta az S. Bt.-nek, mint az L. Rt. tulajdonát képező gépkocsit. A terhelt a jogügylet kapcsán elhallgatta, hogy a gépkocsit már 5.000.000 forintért értékesítette az A. Kft.-nek, így az S. Bt. képviselőjét, a bérbe vett gépkocsi tulajdonjoga tekintetében tévedésbe ejtette.

A terhelt és az S. Bt. képviselője, S. S. írásban bérleti szerződést kötöttek a gépkocsira, azonban szóban egy lízingkonstrukcióban állapodtak meg, amely szerint 1999 márciusában a gépkocsi 50.000 forint maradványértéken az S. Bt. tulajdonába kerül.

A szerződés megkötésekor S. S. 1.000.000 forint lízingdíjat adott át az L. Rt.-nek, majd havonta is rendszeresen fizette a lízingdíjat.

1997. október 31. napján a terhelt és az L. I. által képviselt L. Kft. adásvételi szerződést kötött erre a járműre, amelyben az L. Rt. mint tulajdonában lévő gépkocsit értékesítette. Az adásvételi szerződésben a terhelt kijelentette, hogy a gépkocsi per-, és tehermentes, annak tulajdonával szabadon rendelkezik. A gépkocsi a valóságban az A. Kft. tulajdonában volt.

A terhelt az A. Kft. felé 1997. augusztusig a lízingdíjat fizette, szeptembertől már nem tett eleget fizetési kötelezettségének. Az A. Kft. 1998. április 29-én a szerződést felmondta.

Az S. Bt. 1998. január 20. napján nem utalt át pénzt az L. Rt.-nek, hanem ezen a napon állítottak ki a Bt.-nek visszajáró 1.583.750 forintról számlát.

A terhelt javaslatára az L. Kft. képviseletében L. I. 2.575.000 forintot adott át a terheltnek, mert ilyen összeget kellett volna kapnia az S. Bt.-nek. A terhelt azonban az összeget nem adta át az S. Bt.-nek. A terhelt az A. Kft.-vel kötött lízingszerződésben foglaltaknak nem tett eleget, a lízingdíjat 1997 szeptemberétől már nem fizette meg. Ezért az A. Kft. 1998. április 29-én a szerződést felmondta. A terhelt a gépkocsit az L. Kft.-nek juttatta, így 5.000.000 forint kárt okozott az A. Kft.-nek, ami nem térült meg. Az L. Kft. a gépkocsin tulajdonjogot nem szerezhett, mivel az A. Kft. javára tulajdonjog-fenntartás volt bejegyezve. A terhelt a L. Kft. ügyvezetőjét, L. I.-t visszavonásig felhatalmazta a gépkocsi belföldi és külföldi korlátozás nélküli használatára.

9./ 1998 januárjában a terhelt felhívására Z. D., az L. Kft. dolgozója telefonon kereste meg az S. S. Kft. ügyvezetőjét, L. P.-t, mint márkakereskedő kollegát azzal, hogy egy Mitsubishi

tehergépkocsira van szüksége az L. Kft.-nek, amelyet a D. AG-től időben beszerezni nem tudnak. Kérte, márkakereskedő-társát, hogy segítse ki, adjon át egy Mitsubishi gépkocsit, amelyet kompenzálni fognak. L. P. ügyvezető ebbe beleegyezett, 1998. január 23-án a terhelt személyesen vette át a S. S. Kft. székhelyén a 2.233.750 forint értékű kisteher-gépkocsit. Z. D.-nek a terhelt családi szándékáról nem volt tudomása, a terheltnek a gépkocsi kompenzálása - egy ugyanolyan típusú gépjármű visszaadása révén - nem állt szándékában, és azt nem akarta és nem is tudta kifizetni, szándéka tekintetében tévedésbe ejtette a sértettet. A terhelt a gépkocsi átvétele után öt nappal a csalással megszerzett gépkocsit értékesítette D. D.-nek. A 2.233.750 forint kár nem térült meg.

10./ 1998. február 9-én a terhelt 8.000.000 forint vételárért eladta a B. A. Rt. részére azon Mitsubishi gépkocsit, amely ekkor még kifizetetlen gépkocsiként a D. AG tulajdonában, ténylegesen vámraktáron volt. Az adásvételi szerződés megkötésének napján a terhelt az értékesített gépkocsit pénzügyi lízingszerződéssel lízingbe vette a B. A. Rt.-től. A lízingszerződéssel kapcsolatban 4.000.000 forint saját rész beszámításra került. A fennmaradó 4.000.0000 forintot a B. A. Rt. banki átutalással teljesítette. A szerződésből kitűnően a terepjáró gépkocsi a B. A. Rt. tulajdonában áll, azt a terhelt által képviselt L. Kft. el nem adhatja. A lízingszerződés megkötése után a terhelt a gépkocsi havi 153.052 forint lízingdíját nem fizette, ezért a B. A. Rt. felszólítást követően 1998. április 16. napján a lízingszerződést felmondta. Az adásvételi szerződés megkötésekor, illetve a pénzügyi lízingszerződés megkötésekor e gépkocsi ténylegesen nem került a B. A. Rt. birtokába, az még a vámraktáron volt.

A gépkocsit a T. Rt. vásárolta meg, ellenértékét a D. AG részére teljes egészében kifizette, tulajdonjogát szabályosan megszerezte, így az A. Rt.-nek lehetősége sem volt arra, hogy a gépkocsihoz hozzájusson.

A terhelt tévedésbe ejtette a B. A. Rt.-t a gépkocsi tulajdonjoga tekintetében, ezzel 4.000.000 forint kárt okozott, ami nem térült meg.

11./ 1998 tavaszán a J. I. által képviselt H.J. M. K. és Sz. Kft. egy Mitsubishi típusú gépkocsit kívánt vásárolni. A H.J. Kft. 1998. március 31. napján adásvételi szerződést kötött a terhelt által képviselt L. Kft.-vel. A szerződés alapján az L. Kft. két hónapon belül köteles leszállítani összesen 4.593.750 forint ellenértékért egy Mitsubishi típusú gépkocsit. Miután az L. Kft. a gépjárművet leszállázta, a sértett 1998. április 8-án a vételárat átutalással kifizette. A terheltnek a szerződés megkötésekor sem állt szándékában a megrendelt gépjárművet leszállítani, a sértetti képviselőt teljesítőképességének hiányáról, illetve az L. Kft.

megrendült anyagi helyzetéről nem tájékoztatta. A szándéka 4.593.750 forint vételár jogellenes megszerzésére irányult.

A terhelt a gépjárművet előzetesen nem fizette ki, annak ellenére, hogy a rendelkezésére bocsátott haszonrésszel növelt vételárból erre lehetősége lett volna. Megállapítható, hogy szerződésszerű teljesítés szándékában sem állt. A terhelt a csalással 4.593.750 forint kárt okozott, ami nem térült meg.

13./ 1998. május 18-án az L. Kft. tulajdonában lévő gépjármű-szervizberendezéseket eladta a B. L. által képviselt I. Kft.-nek 4.000.000 forint vételárért, és ugyanezen a napon megkötött pénzügyi lízingszerződéssel az I. Kft.-től lízingbe is vette. Az adásvételi szerződésből, illetve a lízingszerződésből is egyértelműen kiderül, hogy az L. Kft. nem tulajdonosa a szervizberendezéseknek, azokat el nem idegenítheti, azokkal nem rendelkezhet. Ennek ellenére a terhelt az L. Kft. képviseletében 1998. június 22. napján megkötött szerződéssel az I. Kft.-nek eladott gépjármű-szervizberendezéseket eladta az S-T. K. Ü. és Sz. Kft.-nek 15.985.750 forintért. A terhelt azzal, hogy az I. Kft. tulajdonában, de az L. Kft. használatában lévő gépjármű-szervizberendezéseket az S-T. Kft.-nek eladta, az I. Kft. sértettnek 4.000.000 forint kárt okozott, ami nem térült meg.

14./ A terhelt által képviselt kft. 1997. július 16. napján kelt szerződéssel eladot egy Mitsubishi típusú gépjárművet a P. Rt.-nek 6.800.000 forintért, és másnap a P. Rt.-vel lízingszerződést kötött ugyanezen gépkocsi lízingelése tárgyában. A vételárból levonta a szerződés szerinti induló lízingdíjat, 3.400.000 forintot és 68.000 forint hitelképesség-vizsgálati díjat, így 1997. július 17. napján 3.332.000 forint került átutalásra. A lízingszerződésből kitűnően a szerződés futamideje alatt a gépkocsi a lízingbe adó kizárólagos tulajdonában áll, azt az L. Kft. csupán birtokolja és használhatja. Az L. Kft. mint lízingbe vevő köteles a gépjármű forgalmi engedélyébe a P. Rt. tulajdonjogának fenntartását bejegyeztetni. A terhelt azonban ezt elmulasztotta. A terhelt az induló lízingdíjon felül 556.400 forint lízingdíjat fizetett meg, további fizetési kötelezettségét nem teljesítette. A P. Rt. 1998. február 26. napjával a lízingszerződést felmondta.

A gépkocsi ekkor már nem volt az L. Kft. birtokában, ugyanis az L. Kft. a D. AG és a D. A. H. Kft. között megkötött tartozás-átvállalási jogügylet kapcsán a gépkocsit több más beszámított autóval együtt átadta a D. A. H. Kft.-nek, amivel 3.174.105 forint kárt okozott a P. Rt.-nek, ami nem térült meg.

A jogerős ügydöntő határozat ellen a terhelt terjesztett elő - védője útján - felülvizsgálati indítványt a Be. 416.§ (1) bekezdés a), b) és c) pontjára alapítottnan az ítélet hatályon kívül

helyezése, a terhelt felmentése, illetve a büntetés enyhítése érdekében.

A felülvizsgálati indítvány a Be. 416.§ (1) bekezdés a) pontjára alapított érveinek lényege szerint a csalás törvényi tényállási elemei hiányoznak. A jogtalan haszonszerzésre irányuló egyenes szándék nem állapítható meg és kár sem következett be.

A terhelt a nyitvaszállítás kedvezményének visszaállítása érdekében tárgyalásokat folytatott a D. AG-vel, a vevőktől átvett összegeket pedig átutalta részére. A terhelt a cég nevében vett föl pénzüsszegeket az ügyfelektől és ezeket a pénzeket kétséget kizáróan a cég nevében használta fel.

A terhelt magatartása a cég megmentésére, továbbműködtetésére irányult, ami kizárta, hogy olyan kötelezettséget vállaljon, amelyek teljesítése nem állt szándékában. Ezzel nem fér össze egy olyan célzat, amely jogtalan hasznot kíván szerezni, kárt akar okozni.

Téves az az ítéleti álláspont, hogy a terheltnél egyenes szándék állt volna fenn a gépkocsik le nem szállítása vonatkozásában. A tényállásból legfeljebb arra vonható következtetés, hogy a terhelt könnyelműen bízott a nyitvaszállítás lehetőségének visszaállításában, az ennek tudatában átvett, de nem teljesített megrendelések esetében terhére csupán tudatos gondatlanság állapítható meg, alaptalan bizakodása is csak az eshetőleges szándékot alapozhatja meg.

A terhelt teljes alappal bízhatott a székhely-eladásból származó 12.300.000 forint befolyásában is, amit V. V. a tagi kölcsönbe beszámítással jogellenesen tartott magánál. Ez ugyancsak kizárja az egyenes szándékot, de magát a szándékot is, a jogtalan haszon, tévedésbe ejtés és a kár vonatkozásában is.

A másodfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget a terhelt által a D. AG-nek átutalt pénzüsszegeknek, a D. H.-nak átadott két gépkocsinak, irrelevánsnak tekintette az Intereurópa Banktól felvenni szándékozott 10.000.000 forint hitelt is, tehát minden olyan, a terhelt által kifejtett tevékenységet, illetve körülményt, vagy gazdasági eseményt figyelmen kívül hagyott, ami az alanyi oldal vizsgálatához szükséges lett volna.

A szakértői vélemény szerint is a terheltnek 1998. március 31-ig reális lehetősége volt arra, hogy a megrendelt gépkocsikat kifizesse és leszállítsa.

Az egyenes szándék, illetve a szándék hiánya magába foglalja a haszonszerzési célzat hiányát is.

Jelen esetben a vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés: a kár sem állapítható meg.

A szállítási határidő eredménytelen eltelte önmagában nem eredményez kárt a vevőknél. A kifizetett előleg vagy vételár a számviteli szabályok szerint a sértettek mérlegében követelésként, a vagyonuk részeként megmaradt. Ez sem polgári, sem büntetőjogi értelemben nem kár. A sértetteknek a vételár visszafizetésére vonatkozó igénye csak abban az esetben alapoz meg kártérítési igényt, ha az adós cég felszámolója behajthatatlansági nyilatkozatot tesz, amely jelen esetben nem történt meg.

Kár hiányában a cselekmény nem tényállásszerű, kísérlet pedig azért nem valósult meg, mert a további tényállási elemek hiánya azt is kizárja.

A Be. 416.§ (1) bekezdés b) pontja kapcsán az indítvány vitatta az üzletszerűség megállapítását. Az üzletszerűségnek is része a haszonszerzési célzat. A jogtalan haszon ugyan beállhat az elkövetőtől eltérő személynél, de az elkövető érdekkörét érintenie kell. Ez ügyben azonban sem a terhelt, sem a kft. nem került jobb helyzetbe, a jogtalan haszon nem az ő érdekkörében jelentkezett, haszna a gépkocsik értékesítéséből kizárólag a D. AG-nek lett volna.

Álláspontja szerint téves a 3. tényállási pontban írt cselekmény jogi minősítése, e cselekményt a kárösszegezésére tekintettel kisebb kárt okozó csalásként a Btk. 318.§ (4) bekezdés b) pontja szerint kellett volna minősíteni.

A felülvizsgálati indítvány a Be. 416.§-ának (1) bekezdés c) pontja alapján sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése folytán a megismételt eljárásban ugyanaz a bírói tanács járt el.

Álláspontja szerint a Be. 21.§ (3) bekezdés c) pontjának, mint objektív kizárási oknak abban az esetben is alkalmazást kell nyerni, ha a hatályon kívül helyezés nem megalapozatlanság miatt, hanem a Be. 373.§ (1) bekezdés II/a) pontjában foglalt abszolút hatályon kívül helyezési ok folytán történt.

A felülvizsgálati indítvány szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Be. 373.§ (1) bekezdés a) pontjában írt eljárási szabályt is, mivel indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Az elsőfokú ítélet felülbírálatra alkalmatlan volt, a másodfokú bíróság mégis felülbíráltta azt.

Kifogásolta, hogy az eljáró bíróság nem tartotta be a tanúkihallgatásra vonatkozó, a Be. 81-85.§-ban írt eljárási szabályokat, az általa alkalmazott figyelmeztetés és annak jegyzőkönyvi rögzítése nem felel meg a törvényi követelményeknek. Ezért a tárgyaláson tett tanúvallomások bizonyítékként nem használhatók fel. Mivel a figyelmeztetéssel kapcsolatos hiányosságok valamennyi tanúvallomást érintik, nincs felülbírálatra alkalmas tényállás, az ítélet teljes egészében megalapozatlan.

D. R. tanú ausztriai kihallgatása is szabálytalan volt. A terhelt és védője a kihallgatás idejéről és helyéről nem kapott értesítést. A tanú külföldön történő kihallgatása is a magyar tárgyalás részének tekinthető, ezért azon kötelező lett volna a terhelt és a védő jelenléte. A tanú kihallgatása nem felel meg a magyar büntetőeljárási szabályoknak. Mentességi okokra és hamis tanúzásra, valamint a mentő körülmények elhallgatásának következményeire történő figyelmeztetés hiányosságai miatt a tanú vallomása bizonyítékként nem értékelhető.

R. tanú megkeresett bíróság útján történő kihallgatásával a bíróság megsértette a nyilvánosság elvét is, ezzel a Be. 373.§-ának (1) bekezdés II/f) pontjában meghatározott abszolút eljárási szabálysértést követte el.

A felülvizsgálati indítvány szerint a terhelttel szemben alkalmazott büntetés törvénysértően súlyos, a bíróság a büntetés kiszabása során nem vette kellően figyelembe az időmúlást és a terhelt megromlott egészségi állapotát, valamint az előzetes fogva tartásban töltött időtartamát. A kétszeres értékelés tilalmát is megsértette, tévesen hivatkozott a bíróság súlyosító körülményként a cselekmény káros következményeire, az ugyanis a cselekmény súlyosabb minősülése során már értékelést nyert.

A Legfőbb Ügyészség BF.855/2010. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta, érveit részletesen indokolta.

Álláspontjának lényege szerint az eljáró bíróságok a büntető anyagi jogszabályok megsértése nélkül állapították meg a terhelt bűnösségét a csalás és sikkasztás bűncselekményekben.

Az irányadó tényállás alapján a terhelt csalási szándékához, a jogtalan haszonszerzési célzatához nem fér kétség. A tényállásban rögzített körülmények alapján a halasztott fizetési lehetőség megvonását követően a terheltnek semmilyen alapja nem lehetett azt feltételezni, hogy a sértetti megrendeléseket teljesíteni tudja. Forgótőke hiányában a szállítási feltételek és a cég pénztelensége, a sértettektől átvett előleg, kifizetett vételár, illetve a

beszámításra átadott gépkocsik más célra fordítása miatt a teljesítésben való bizakodása nem könnyelműség, hanem képtelenség.

A jogtalan haszonszerzésre irányuló egyenes szándék hiányának megállapítása sem jöhetett szóba. A terhelt a sértetteket eladási hajlandósága, valamint képessége tekintetében megtévesztette, és nekik kárt okozott.

A terhelt cselekményének üzletszerűen elkövetettkénti minősítése is megfelel az anyagi jogszabálynak. A kft. nevében végzett ügyletek haszna a terhelt, mint tulajdonos, mint üzletvezető hasznának is minősül. Az üzletszerűség fogalma nem követeli meg azt, hogy az elkövető a saját részére történő haszonszerzésre törekedjen.

Az eljáró bíróságoknak az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezéseivel szemben - mivel az elbíráláskori törvény nem biztosít enyhébb elbírálást - az elkövetéskor hatályos szabályokat kellett volna alkalmazni, ez azonban kizárólag a 3. tényállásbeli, 500.000 forintos elkövetési értékre megvalósított cselekményt érinti, amely az elkövetéskor hatályos Btk. szerint az eljáró bíróságok által alkalmazott minősítésnél enyhébben, kisebb értékre elkövetett csalásnak minősül. Ezen bűncselekmény téves minősítése azonban nem vezetett törvénysértő büntetés kiszabásához.

Az ügyészi álláspont szerint nem valósult meg hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés sem.

Az indítvány az indokolási kötelezettség megsértését kifogásolva lényegében a tényállás megalapozottságát, a bizonyítékok mérlegelését támadja, amely a felülvizsgálati eljárásban kizárt.

A kizárási szabályok megsértésére hivatkozása pedig téves. A Be. 21.§ (3) bekezdés c) pontja nem értelmezhető kiterjesztően.

R. tanú megkeresett bíró általi kihallgatása tárgyaláson kívül felvett bizonyítás, amelyre a tárgyalásra vonatkozó eljárási szabályok nem alkalmazhatók.

A büntetés kiszabása a bíróság mérlegelő tevékenységének része, amely felülvizsgálati eljárásban nem támadható.

Az ügyész a nyilvános ülésen az írásbeli nyilatkozatával azonos tartalommal szólalt fel és a megtámadott határozatok hatályában fenntartását indítványozta.

A védő a nyilvános ülésen a felülvizsgálati indítványt fenntartotta, elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodsorban a terhelt felmentését, illetve a büntetés mérséklését, felfüggesztését kérte.

A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely kizárólag a Be. 416.§ (1) és (2) bekezdésében tételesen felsorolt anyagi-, és eljárási okok esetén vehető igénybe. Az e körön kívül eső szabálysértések valóságuk esetén sem képezhetik felülvizsgálat tárgyát.

A Be. 423.§-a értelmében a felülvizsgálat során a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó, annak megalapozottsága nem vitatható. A tényállás hiányossága, felderítetlensége, téves ténybeli következtetése sem anyagi, sem eljárási felülvizsgálati okot nem alapoz meg. A bizonyítékok mérlegelése sem támadható.

A tényállásban nem szereplő, vagy attól eltérő tények értékelése is kívül esik a felülvizsgálat körén.

A Be. 416.§ (1) bekezdés c) pontja értelmében, figyelemmel a Be. 373.§ (1) bekezdés II/b) pontjára valóban felülvizsgálati ok, ha az ítélet meghozatalában a törvény szerint kizárt bíró vett részt.

A Be. 21.§ (3) bekezdés c) pontja azonban a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásból csak azt a bírót zárja ki, aki a hatályon kívül helyező határozat, vagy a megalapozatlansága miatt hatályon kívül helyezett határozat meghozatalában vett részt.

Jelen ügyben viszont a határozat hatályon kívül helyezésére nem megalapozatlanság, hanem abszolút eljárási szabálysértés miatt azért került sor, mert a bíróság nem volt törvényesen megalapítva /Be. 373.§ (1) bekezdés II/a) pont/, ugyanis az ítélet meghozatalában olyan ülnök vett részt, akinek életkorára tekintettel megbízatása már korábban lejárt.

Ebből következően a hivatkozott kizárási ok nem áll fenn. A Be. 21.§-ának (3) bekezdés c) pontjában írt rendelkezés nem értelmezhető kiterjesztően. Ha a jogalkotó e kizárási okot szélesíteni kívánta volna, akkor a „megalapozatlanság miatt” kifejezést nem szerepeltette volna.

A Be. tehát nem tartalmaz olyan kizárási okot, amely szerint jelen esetben a megismételt eljárásban a korábbi határozat meghozatalában részt vett bíró ne járhatott volna el.

Nem alapos a felülvizsgálati indítványnak a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a) pontjában meghatározott indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó kifogása sem.

Az indokolási kötelezettség megsértése mint önálló abszolút eljárási szabálysértés akkor állapítható meg, ha a bíróság indokolási kötelezettségének tartalmi követelményeit a büntetőjogi főkérdések alkalmazása során akár tény-, akár jogkérdések tekintetében oly mértékben sértette meg, hogy az indokolás hiányossága folytán a határozatból nem állapítható meg, hogy döntését mire alapította, az nem ellenőrizhető, illetőleg a cselekmény minősítése az ahhoz tartozó indokolással nincs összhangban, s emiatt az ügydöntő határozat felülbírálatra alkalmatlan. Jelen esetben erről nincs szó.

A ténykérdésekkel kapcsolatos indokolási kötelezettség súlyos megsértése nem azonos a megalapozatlanság törvényi eseteivel. A bíróság jelen ügyben a döntéshozatali tevékenységét az ügy érdemét érintő tény-, és jogkérdések tekintetében egyaránt kellő részletességgel és követhetően megindokolta.

Az indítvány az indokolási kötelezettség megsértése címén a tanúkihallgatás szabályainak megsértésére hivatkozva a vallomások bizonyítékként elfogadását sérelmezve ténylegesen a tényállás felderítetlenségét, megalapozatlanságát, és a bizonyítékok értékelésének helyességét vitatja, amely a felülvizsgálati eljárásban nem lehet eredményes.

A tanúkihallgatásra vonatkozó - a Be. 81-85.§-aiban írt - szabályok megszegése szintén nem felülvizsgálati ok. Nem képezheti felülvizsgálat tárgyát az sem, ha a figyelmeztetés elmaradása miatt a tanúvallomás bizonyítékként nem használható fel. Ez ugyanis megalapozatlanságot eredményezhet, a megalapozatlanság viszont nem felülvizsgálati ok.

D. R. tanúkenti kihallgatására nemzetközi jogsegély keretében megkeresett bíró útján került sor. A megkeresett hatóság eljárása nem része a tárgyalásnak, így a tárgyaláson történő részvételhez fűzött eljárási garanciák erre az esetre nem vonatkoznak. Ehhez képest azon ügyész, vádlott, védő részvétele nem volt kötelező. Az említettek értesítésének elmaradása tehát nem abszolút, hanem relatív eljárási szabálysértés, ami ugyancsak kívül esik a felülvizsgálat keretein. A felülvizsgálat szempontjából közömbös az is, hogy R. tanút kihallgatása során figyelmeztették-e mindarra, amit a magyar Be. előír.

A Be. 237.§-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság tárgyalása nyilvános. A tanú megkeresett bíró által történő kihallgatása tárgyaláson kívül felvett bizonyítás. Ezért a tárgyalás nyilvánosságára vonatkozó szabályok és ezek megsértésének következményei e bizonyítási forma esetében nem alkalmazhatók. A bíróság a megkeresett bíró eljárásáról felvett jegyzőkönyvet a Be. 304.§ (4) bekezdésében meghatározott kötelezettségének eleget téve

felolvasta, eljárása így megfelelt a Be. szabályainak. A külföldön élő tanú megkeresett bíró útján történő kihallgatása nem sért eljárási szabályt. Nem valósult meg tehát a Be. 373.§ (1) bekezdés II/f) pontjára alapított abszolút hatályon kívül helyezést eredményező felülvizsgálati ok sem.

Az indítványban hivatkozott anyagi jogkérdések vizsgálatának alapja az irányadó tényállás.

Az irányadó tényálláshoz képest nem sértettek anyagi jogszabályt az eljárási bíróságok, amikor a terhelt büntetőjogi felelősségét a terhére rótt bűncselekményekben megállapították.

A csalás tényállási elemeinek hiányára hivatkozó, az üzletszerű elkövetést vitató védői érvelés nem alapos.

A Btk. 318.§ (1) bekezdésében meghatározott csalást az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt, vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz.

A csalás elkövetési magatartása a megtévesztés. A csalás célzatos bűncselekmény, ezért csak egyenes szándékkal követhető el. Az elkövető kizárólagos célja a jogtalan haszonszerzés, a megtévesztés ezt a célt szolgálja. A célzatos elkövetői magatartás eredménye a kár.

A szándékra olyan körülményekből lehet következtetni, amelyeket az elkövető ismert, amelyeket a tudata az elkövetési magatartás kifejtésekor átfogott. Egyenes szándék esetén az elkövető tudata átfogja a törvényi tényállás valamennyi tárgyi elemét, és magatartása következményeit kívánva cselekszik. A következmények beállásának elkerülhetetlensége, szükségszerűsége, bizonyossággal határos valószínűsége mindig egyenes szándékot takar.

Az irányadó tényállás szerint a terhelt tulajdonában lévő L. Kft. működése 1997. év közepére ellehetetlenült, saját tőkéjét, vagyonát teljes egészében elvesztette, tartozása 120.000.000 forintra emelkedett, pénzügyi- és gazdasági helyzete tarthatatlanná vált. Ezzel a terhelt, mint a kft. ügyvezetője és tulajdonosa tisztában volt.

A terhelt tudatában volt annak is, hogy a bécsi székhelyű D. AG, amelytől az L. Kft. az értékesítendő Mitsubishi típusú gépkocsikat beszerezte, 1997. június 30-ai hatállyal a nyitvaszállítás kedvezményét megvonta, miután a kft. nyolc, már értékesített gépkocsi vételárával nem számolt el.

A terhelt azt ugyancsak tudta, hogy a halasztott fizetési határidővel történő értékesítés megvonását követően a D. AG a vevők

által megrendelt gépkocsikat csak abban az esetben szállítja, ha az L. Kft. a gépkocsi teljes vételárát előzetesen átutalja.

A terhelt tisztában volt azzal is, hogy veszteséges cégének bizonytalan pénzügyi helyzete, fizetőképzetlensége nem teszi lehetővé a megrendelt gépkocsi leszállítás előtti teljes vételárának kifizetését, márpedig e nélkül a vevők a megrendelt gépkocsihoz nem juthatnak hozzá. Ennek ellenére a terhelt - tényleges vagyoni helyzetét a nyitvaszállítás megvonását elhallgatva, s azt a látszatot keltve, hogy a teljesítés feltételei adottak - a sértettekkel tárgyalásokat folytatott, megrendelésüket elfogadta, velük a szerződést megkötötte, átvette tőlük az előleget, a beszámítani kért használt gépkocsikat, illetve esetenként a teljes vételárát is, a bécsi márkakereskedőnek azonban a megrendelt gépkocsi ellenértékét egyetlen esetben sem fizetette meg. A terhelt a sértettektől átvett előleget, vételárát, a használt gépkocsi értékesítéséből befolyt összeget sem fordította a sértettek által megrendelt gépkocsi beszerzésére.

A terhelt a gépkocsit vásárolni szándékozó sértetteket üzleti szándéka, teljesítési készsége és lehetősége tekintetében szándékosan tévesztette meg, az pedig, hogy a szerződésben vállalt kötelezettségét teljesíteni fogja, fel sem merülhetett. A szerződések megkötése, az előleg, vételár felvételének célja az volt, hogy jogtalan haszonhoz jusson. A terhelt tudatos cselekvőségére tekintettel jogtalan haszonszerzésre irányuló egyenes szándéka nyilvánvaló.

Az irányadó tényállásban rögzített elkövetési körülmények az eshetőleges szándékot és a tudatos gondatlanságot egyaránt kizárják.

A bűncselekmény megvalósulásával szembeni közömbösséget vagy könnyelmű bizakodást megalapozó következtetésre nincs ténybeli adat. Az elkerülhetetlenség tudata pedig egyenes szándékra utal.

Nincs jelentősége annak, hogy V. V. a kft. ingatlanának értékesítéséből befolyt mindösszesen 12.350.000 forintot a kft.-vel szemben fennálló követelésébe beszámítva jogosan vagy jogellenesen magánál tartotta, ugyanis ez az összeg nem volt alkalmas arra, hogy a cég ellehetetlenült anyagi helyzetében pozitív változást idézzon elő.

Nincs jelentősége annak sem, hogy a terhelt a D. AG felé egyéb tartozásai kiegyenlítésére milyen összegű befizetéseket teljesített, közömbös a ténylegesen nem realizálódott kölcsönfelvétel lehetősége is.

A szándékos bűncselekményt általában valamilyen indíték, motívum, cél érdekében követik el. Jelen esetben az egyenes szándék hiányára következtetést nem alapozza meg a felülvizsgálati indítvány azon érve sem, hogy a terhelt cselekményeinek motívuma, indítéka a kft. fenntartása, továbbműködtetése, megmentése volt. A terhelt ezt nem tehette mindenáron, mások becsapása és megkárosítása révén. Esetleges ilyen motívuma, indítéka a csalás megvalósulását nem zárja ki, és nem változtat azon, hogy a terhelt a sértetteket rendszeres, jogtalan haszonszerzés céljából megtevesztette és nekik kárt okozott.

A terhelt által a megrendelőktől átvett előleg, vételár, gépkocsi - teljesítési szándék hiányában - jogtalan haszon, és egyben a sértetti oldalon a kár beállítását is jelenti. A sértettek vagyona a terheltnek kifizetett pénzzel, illetve az átadott gépkocsikkal ténylegesen csökkent, és ezzel a csalás befejezetté vált. Az a körülmény pedig, hogy a polgári jogi értelemben a követelés is része marad a mérleg szerinti vagyonnak, a büntetőjogi kár szempontjából közömbös. A büntetőjogi értelemben vett kár szűkebb körű a Ptk.-ban meghatározottnál, nem azonos a sértett polgári jogi igényével sem. A kár nagysága az az értékcsökkenés, amit az elkövető az elkövetés időpontjában okozott.

A szállítási határidő eredménytelen eltelte önmagában - a teljesítési akarat és szándék megléte esetén - valóban nem eredményez büntetőjogi értelemben kárt.

Az irányadó tényállás alapján azonban a teljesítési szándék hiányzott, ehhez képest a csalás törvényi tényállási elemeinek hiánytalan megvalósulására vont jogkövetkeztetés megalapozott.

A cselekmények üzletszerűen elkövetettkénti minősítése is törvényes.

Jelen esetben ugyanis az üzletszerűségnek a Btk. 137.§-ában meghatározott fogalmi ismérvei megvalósultak. Az üzletszerűség az alanyi oldalon a rendszeres haszonszerzésre törekvést kívánja meg, viszont nem követeli meg azt, hogy az elkövető saját hasznának megszerzésére törekedjen. Rendszeres haszonszerzésre törekszik az is, aki cselekményeit más hasznára követi el. Az üzletszerűség megállapítható abban az esetben is, ha a terhelt az általa vezetett gazdasági társaság számára biztosított jogellenes anyagi hasznot. Közömbös viszont az, hogy a jogtalan haszon milyen célt, esetleg a társaság további működésének fenntartását szolgálta.

A Be. 2.§-a értelmében az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabály csak akkor alkalmazható, ha az elkövetéskorhoz képest enyhébb elbírálást tesz lehetővé. Jelen ügyben az eljáró bíróságok az elbírálás idején hatályos büntető törvényt alkalmazva a tényállás

3. pontjában 500.000 forintos elkövetési értékre figyelemmel a terhelt cselekményét a Btk. 318.§-ának (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő nagyobb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntettének minősítették. E cselekményt tekintve az elkövetéskori jogszabály volt az enyhébb, e szerint a cselekmény a Btk. 318.§ (4) bekezdés b) pontja szerinti kisebb kárt okozó csalás büntettének minősült. Mivel az elbíráláskor hatályos anyagi törvényi rendelkezések enyhébb elbírálást nem biztosítottak, a bíróságoknak az elkövetéskor hatályos szabályokat kellett volna alkalmazni. Ez azonban a 16 rb. bűncselekményből kizárólag a 3. tényállásbeli cselekmény minősítését érinti.

A büntetőtörvény időbeli hatályára vonatkozó rendelkezés megsértése a Be. 416.§ (1) bekezdés b) pontjában írt felülvizsgálati okot csak akkor alapozza meg, ha a téves minősítés törvénysértő büntetés kiszabásához vezetett. Jelen ügyben a további cselekmények helytálló jogi értékelését tekintve a kiszabott büntetés semmiképpen sem törvénysértő, ezért az ügydöntő határozat megváltoztatására ez okból sem kerülhetett sor.

A felülvizsgálati eljárásban a büntetés-kiszabási körülmények értékelése nem kifogásolható, és önmagában a törvényes büntetési keretben kiszabott büntetés sem támadható.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Be. 426.§ alapján a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, a megtámadott határozatokat hatályában fenntartotta.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak a Be. 3.§-ának (4) bekezdése, illetve a Be. 416.§ (4) bekezdésének b) pontja alapján nincs helye, az indítvány megismétlésének tilalmára vonatkozó figyelmeztetés pedig a Be. 418.§-ának (3) bekezdésén és a 421.§-ának (2) és (3) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2010. június 8.

Dr. Akác Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Demeter Ferencné s.k. előadó bíró, Dr. Márki Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bíróági tisztviselő

